

[Hauch.]

at hvis Salgsmulighederne er der, og vi staar over for ikke at kunne udnytte dem fuldt ud, vil det mest rimelige være, at man standser Oprettelsen af nye Fabrikker i Stedet for at lade de Fabrikker, man har, delvis have Tomgang. Derfor melder dette Problem sig med uafviselig Nødvendighed i de Overvejelser, man i saa Henseende maa anstille.

Jeg haaber og tror, at Regeringen vil medvirke til, at Landbrugets Salgsvilkaar udvikles i saa stor Udstrækning som muligt, men jeg maa dog sige, at jeg en Gang imellem bliver noget ængstelig. Jeg ser Udtalelser fra nationaløkonomisk og anden autoritativ Side, som søger at godtgøre, at en for stærk Udvidelse af Landbrugsproduktionen kan være besværlig og farlig, den kan give Anledning til, at Beskæftigelsesproblemet berøres paa en ubehagelig Maade. Jeg vil da gerne minde det høje Ting om, at for saa vidt man tænker paa Beskæftigelse, vil man ved en Undersøgelse af disse Forhold ganske utvivlsomt hurtigt naa til det Resultat, at ingen Erhvervsvirksomhed her i Landet, der overhovedet giver sig af med Eksport, beskæftiger saa mange Mennesker pr. Eksportenhed, om jeg saa maa sige, som Landbruget gør. Jeg tager ikke meget fejl, naar jeg siger, at hvis vi sætter en Mands Arbejdskraft lig en Eksportenhed, vil det stille sig saaledes, at der inden for Landbruget omtrent skal 4 Mennesker til for at frembringe den Værdienhed til Eksport, som 1 Mand frembringer inden for Industrien. Jeg bygger ikke paa et løst Skøn i saa Henseende, men paa Undersøgelser, jeg har ladet foretage. Derfor føler jeg mig fuldkommen overbevist om, at naar vi staar over for Beskæftigelsesproblemet, bliver det alligevel et Spørgsmaal om at udvide Landbrugsbeskæftigelsen saa meget som muligt, naar Afsætningsforholdene tillader det. Derfor mener jeg, at vi her staar ved et uhyre vigtigt Spørgsmaal, og at det er af overordentlig stor Betydning for os ved Tilrettelæggelsen af vore Fremtidsmuligheder, dersom Afsætningsmuligheder for Landbruget skulde vise sig at være til Stede, ganske afgørende for os, at vi ikke tager fejl i vore Dispositioner. Hele dette Forhold gik i og for sig simpelt og let, men ikke smertefrit for Landbruget paa det Tidspunkt, da Landbrugets Afsætningsmuligheder stadig blev trykket længere og længere ned, der var da ingen Vanskeligheder med Spørgsmaalet om Beskæftigelsen inden for andre Erhvervsgræne, navnlig inden for Industrien. Men i samme Grad, som Ud-

videlsesmulighederne for Landbrugseksperten var til Stede, opstod Vanskelighederne, og Vanskelighederne kom ikke mindst, naar man tager Hensyn til den Udvikling, der har været i de senere Aar.

Nu siger den højtærede Udenrigsminister, at Problemet Færdigvarer og Færdigvareproduktionen ikke spiller nogen større Rolle i denne Forbindelse. Det ved jeg dog ikke. Jeg skal tillade mig for det høje Ting at nævne nogle Tal, som ikke er uinteressante i saa Henseende. Dersom vi sammenligner Importen her til Landet i 1931 med Importen i 1935, viser det sig, at der fra 1931 til 1935 er sket en Importbegrænsning, som udgør i alt 22 pCt. Men der er betydelig Forskel paa Varegrupperne. Importen af Færdigvarer er fra 1931 til 1935 begrænset med 55 og 52 pCt., henholdsvis for Varer til almindeligt Forbrug og til Næringsbrug. Importen af Raavarer til Landbruget og ubearbejdede Næringsmidler er blevet begrænset med 35 pCt., af Industrivarer til videre Fabrikation med 16 pCt., af Halvfabrikata med 5 pCt., medens Importen af Brændselstoffer slet ikke er begrænset og Importen af Raavarer til Industrien er forøget med 24 pCt. Naar man sammenligner disse Tal og vil fastholde det Synspunkt, at Færdigvareproblemet ikke spiller nogen Rolle i Spørgsmaalet om vore handelspolitiske Udnyttelsesmuligheder, tager man fejl. Derfor er det, det drejer sig om her, ikke først og fremmest selve Aftalen, men hvordan den administreres, og hvordan Mulighederne for en Forøgelse af vor Eksportproduktion udnyttes, naar saadanne Muligheder viser sig.

Jeg tror at turde sige, at man i det danske Landbrug fra alle Sider staar fuldt ud enig med Hensyn til det Spørgsmaal, som jeg her taler om. Jeg tror, at Landbruget kræver, at man skal udnytte eventuelle Salgsmuligheder inden for Rammen af det Produktionsapparat, vi nu engang har, og det lader sig ikke nægte, at Salgsmulighederne er øget sydpaa i det Aar, der er gaaet. Ingen ved det bedre end Udenrigsministeren, som jo har været med til at træffe Aftaler, der aabner saadanne Muligheder, og jeg tror, at de ogsaa vil være der i Fremtiden. Men dersom de skal udnyttes, maa man naturligvis ville det. Naar jeg nu ser paa den Forskydning, som har fundet Sted fra 1931 til 1935, maa man — det kommer man ikke uden om, og vi bør heller ikke snakke uden om disse Problemer — naa til Spørgsmaalet om Berettigelsen af en meget stærkt beskyttet